

"Vefakâr ve nâmusperver olan dağlarına döndü. İsalet etti. Kimbilir, belki en büyük icraatından biri de budur." Dağların böyle mevsufu nedendir? Ahmet Râmiz'in, "Üstadın en büyük icraatlerinden biri budur." demesi nasıl anlaşılabilir?

"Elyevm, Said Nursî memleketine döndü. Karışmış İstanbul'un havâ-i gill ü gışından ve tezvîratından ve bedraka-i efkâr olmak lâzım gelen gazetecilerin bazılarının bütün fenalıklara bâdî ve bütün felâketlerin müvellidi olduklarını görerek, bu derece açık cinayetlere tahammül edemeyerek meyus ve müteessir, vahşetzâr fakat mûnis, vefakâr ve nâmusperver olan dağlarına döndü. İsalet etti. Kimbilir, belki en büyük icraatından biri de budur."(1)

İstanbul ortamında her türlü insan yaşıyor, iyiler de var kötüler de var...Yalnız gönlü daraltan, tezvîrat ile sosyal düzeni bozmaya çalışan, topluma güzel bir örnek olması gerekirken, toplumu zehirleyip infiale neden olan gazeteciler -*şimdiki medya diyebiliriz*- daha bir ön planda duruyor ve İstanbul'un manevi havasını zehirliyorlar.

Böyle bir ortamda kalıp onların fitnelere alet olmak yerine, kendi memleketine dönüp ilim ve irfan ile ora insanların eğitmek en büyük icraat demektir. Ahmet Ramiz bu inceliğe işaret ediyor.

Üstad Hazretleri gibi safi ve mert insanların, böyle kokuşmuş ortamda barınması mümkün değil. Bu yüzden yalnız, fakat dostça vefalı ve namuslu olan dağlara, yani Şark'a dönüyor.

Burada dağdan maksat; Anadolu'nun doğu kesimleridir. Yoksa mücerret dağlar kastedilmiyor. Kırsal ve dağlık alanda yaşayan insanlar kaba ve sert olabilirler; ama bunun yanında hile bilmez, vefalı ve mert insanlardır.

(1) bk. [Divan-ı Harb-i Örfî, İfade-i Naşir.](#)